

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Corollarium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

ex omnimoda in rebus fidei decernendis, infallibilitatis sibi assistentis caractere.

Corollarium.

38. **E**X dictis jam facile est, definire sequentes in nostro primo Inextinctæ veritatis sacri Concilij Tridentini tomo tract. proœminali q. 1. & 2. fusè discussas disquisitiones. 1. An Ordinaria & perpetua potestas convocandi Concilium Generale & Oecumenicum sit penes solum Romanum Pontificem? 2. Vtrum in Concilio Generali suffragandi potestas sit penes solos Prælatos majores, hoc est, Episcopos, Archiepiscopos: extraordinariè verò penes Cardinales, Abbates & Generales Ordinum? Quarum adeò disquisitionum resolutiones eo loco factas, ex parte saltem huc revocare placuit.

39. Infertur igitur 1. Eo ipso, quòd Romano Pontifici sit proprium, præferre nomen Christi, seu Vicariam ejus auctoritatem, ipsi soli jus est, convocandi Oecumenicum Concilium, Ratio hujus fundamentaliter petenda est ex illis Christi Domini Matth. 16. ad Petrum prolatis verbis: Tu es Petrus; & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: & tibi dabo claves Regni Cælorum; & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in cælis &c. Etenim convocatio Synodi Oecumenicæ ad illum spectat, qui & auctoritatem præcipuam habet in fidei dogmatibus ex illibato Dei verbo sancendis, & potestatem, universos Christi fideles suis præceptis obligandi, in ijs præsertim materijs, quæ fidem ac Religionem, totiusque Ecclesiæ unitatem & conservationem concernunt: hic enim unicus est scopus ac finis Conciliorum universalium, tum fidei Dogmata adversus hæreses ex sacris Litteris sancendi, itaque Ecclesiam Orthodoxam servandi immunem ab erroribus fidei contrarijs, tum leges Religionis ac Cultui Divino consentaneas pro Ecclesiasticis præsertim statuendi. Atqui ex prædictis Christi Domini verbis efficaciter demonstratur, potestatem universos Christi fideles in materijs fidem præcipuè ac Religionem, Ecclesiæque adeò unitatem & conservationem concernentibus obligandi, esse penes legitimum Petri successorem, nempe Romanum Pontificem.

40. Minor ista probatur. Nam ad Petrum demonstrativè ac determinatè diriguntur illa Christi Domini verba, quibus indefinitè ac universaliter promissa est potestas Clavium, in ordine ad solvendum, ac ligandum, atque adeò ad ferendum leges, itaque hisce medijs, ad obligandum fideles in materijs fidem & Religionem, Ecclesiæque unitatem concernentibus. Illa ipsa autem verba secundum clarum sacri Textus tenorem, sunt à Christo Domino prolata cum connexionione ad præcedentia: Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam. Unde planum est, illam potestatem Petro promissam, esse connexionam cum Ecclesiâ per Christum fundatâ. At potestas connexa cum statu Ecclesiæ per Christum fundatâ durare debet, quamdiu talis Ecclesiæ status subsistit. Eo ipso autem, quòd Christus Dominus promiserit, adversus Ecclesiam à se fundandam portas inferi non fore

prævalituras, sequitur, Ecclesiæ hujusmodi statum fore perpetuum, adeoque duraturum usque ad extremi judicij diem. Oportet igitur, secundum Christi Domini verba, illam indefinitam & universalem ligandi ac solvendi potestatem non expirâsse in Petro per martyrium in cælos sublato, sed perpetuo duraturam esse usque ad diem judicij. At potestas cum Ecclesiæ statu perpetuo connexa, atque adeò perpetua secundum ipsam rei naturam, ita transit in successores, ut isti cum suo antecessore reputentur una persona, non quidem materialiter, sed formaliter, quoad potestatem officij Pastoralis. Oportet igitur, secundum Christi Domini promissionem, in Ecclesiâ talem esse successionem, vi cuius perpetuò persistat illa Divinitus promissa, indefinita & universalis ligandi ac solvendi potestas, cumnimodam adeò respectu Ecclesiæ omnes Christi fideles complectentis, judicariam & legislativam auctoritatem importans. Atqui abibi demonstratur à nobis, istam Petri successionem stare penes Ecclesiam Romanam, sive ejus Pontificem. In hoc igitur ex jure Divino, Christi Domini promissione firmato, stat omnimoda judicaria ac legislativa ligandi & solvendi potestas, in ordine ad Ecclesiam à Christo fundatam, complectentem universos, qui per Baptisma fidem concipiendo, in Ecclesiæ unitatem sunt aggregati.

Cum igitur convocatio Concilij ad illum spectet, qui auctoritatem præcipuam habet in fidei dogmatibus ex illibato Dei verbo sancendis, fidelesque in materijs fidem ac Religionem, Ecclesiæque unitatem concernentibus obligandi, ejusmodi verò auctoritas sit penes Romanum Pontificem, idcirco indubitatum est, eam convocandæ Oecumenicæ Synodi potestatem esse penes Pontificem Romanum.

41. Infertur 2. In Concilio Generali suffragandi potestatem ordinariè esse penes solos Episcopos & Archiepiscopos, extraordinariè verò penes Cardinales & Abbates, ac Generales Ordinum. Ratio est. Hujus namque resolutionis fundamentum desumendum est ex ipsamet Divinâ Concilij Oecumenici institutione à Christo Domino Matth. 18. sancitâ, in vi cuius Concilium Ecclesiæ non est legitimum, nisi congregetur in nomine Christi, id est, Vicariâ in terris visibili Christi auctoritate. Ex hoc enim principio fit consequens, quòd omnes illi jus suffragij habeant in Oecumenico Concilio, qui in nomine Christi, sive hujus vicariâ in solo Romano Pontifice residente auctoritate sunt congregati, ad fidei controversias dijudicandas & decidendas, his enim tali auctoritate in unum congregatis præstò est assistentia Divina Christi, promittentis, se in medio eorum fore. At verò sicuti Episcopi ordinario Hierarchiæ Ecclesiasticæ jure, Cardinales autem ac Abbates extraordinariâ Privilegij Apostolici facultate sunt à Pontifice vocati in partem pastoralis sollicitudinis, sic omnes isti jure tum Ordinario, tum Extraordinario ejusdem Pontificis auctoritate Christi vicariâ, atque adeò nomine Christi in Concilijs Oecumenicis ad fidei controversias definiendas, hæresesque in Ec-

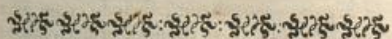

eleſiã obortas damnandas, congregantur ex antiquiſſimo Eccleſiæ more.

43. Sic enim (Pallavicino lib. 6. Hiſt. Concil. Trident. cap. 2. n. 4. id probante) non in tribus poſtremis ſolùm Concilij, Conſtantiendi, Florentino, ac Lateraneniſi Generales Ordinum Religioſorum præſecti, atque Abbates poteſtate ſuffragandi uſi; ſed in Viennenſi in Galliã, in duobus Lugdunenſibus, & in alijs quatuor Lateranenſibus juxta ac Epifcopi habitũ ſunt. Cujus etiam moris veſtigium ſatis apparet in ſeptimã Orientali Synodo, ubi in ſecundã *Aktionẽ* Monachi pariter advocantur ad ſuam ſententiam proferendam: & in *Aktionẽ* quartã Archimandrita & Hegumeni, hoc eſt, Duces, unius, vel plurium Monafterium præſecturam gerentes, unã cum Epifcopis ſua nomina decretis Fidei ſubſcribebant. Huc accedit, Abbates, cùm inaugurantur, obſtringere ſe jurejurando, itidem ac Epifcopi ſolent, ut Concilio interſint, ubi à Pontifice advocentur. In Romanæ pariter Eccleſiæ Ritualibus connumerantur Abbates inter eos, qui jus ſuffragij obtinent in Concilijs; additurque, id poſtea meritò ad Religioſorum ſummos Præſides inductum.

44. Ex quibus proinde liquet, Epifcopos ex Ordinarij juris poteſtate, Abbates verò ex privilegio veteris conſuetudinis, habere illum characterem, vi cujus obtineant jus ſuffragandi in Concilijs Oecumenicis: dum in nomine, id eſt, Vicariã Chriſti autoritate congregantur.

45. Inferitur 3. Pontificiam autoritatem in hoc equidem æquiparari cum ſupremã politicã Regiã poteſtate, quòd utraque ſormaliter in ſe, ac in abſtracto, ſecundùm ſuã eſſentiam institutionem ſpectata, ſit *Juris Divini*, attamen dilcrepare in hoc vel maximè, quòd illius, non iſtius collatio, atque adeò ad certum individuum ſuppoſitum applicatio *ſubjectiva*, ſit etiam quoad intrinſecam ſuam rationem *Juris Divini*. Unde ſit conſequens, Regiam quidem poteſtatem quoad ſui moralem applicabilitatem ſeu *ſubjectivam*, ſeu *eſſectivam*, quã in Regnum Cælorum ordinabilem, ſub eſſe clavibus Eccleſiæ, attamen in ordine ad *ſubjectivam* Papiſis eminentiæ applicabilitatem in terris nullam eſſe autoritatem, quæ ſuper eã ſe poſſit ingerere, licet quoad modum electionis ſolùm *accidentariæ*, Eccleſiæ ſit poteſtas, ſuper eo decernendi; prout dicitur in ſubſequentibus præcipuè *Diſquiſit.* Ubi exactior exhibebitur reſolutio dubij in præſ. *diſquiſit.* §. 1. n. 5. adducti.

DISQUISITIO II.

In quo centro verſetur præſentis articuli difficultas?

§. I.

1. Concilium Univerſale in quadruplici ſtatu conſiderari poteſt. 1. Tanquam æcephalum, vivente tãam Pontifice, abſque ejus

autoritate & conſenſu congregatum. Ut ſic autem nullam omninò habet poteſtatem condendi leges obligantes Eccleſiam, ſiquidem iſta autoritas legatur Petro, ejuſque ſucceſſoribus, non autem univerſitati Prælatorum Eccleſiaſticorum data, quin potiùs iſtis etiam congregatis tanquam membris non aliter competat, niſi per derivationem ex conceſſione Pontificiã. Eo ipſo autem, quòd Concilium abſque Pontificis autoritate ſit congregatum, caret tunc Capite, ex cujus influxu participare poſſit juridiſtinctionem.

2. Poteſt Concilium eſſe congregatum autoritate Pontificiã, atque tunc controvertitur inter Doctores, an vi convocationis eo ipſo habeat à Pontifice poteſtatem ferendi leges, quæ antecedenter ad Pontificis approbationem ligarent Eccleſiam. Affirmant enim Bonacina *diſp.* 1. q. 1. p. 3. n. 13. Victoria in *releſt. de poteſtate Papæ* q. 1. n. 6. Econtra Cajetanus *opuſc. de comparat. Papæ & Concilij.* Navarrus *lib. Conf. tit. de Concil. conf.* 1. n. 2. Caſtopalaus *de Legibus. punc.* 23. n. 15. & alij arbitrantur; ex vi illius autoritatiæ convocationis ſummum Pontificem poteſtatis ſuæ de univerſali Eccleſiã per leges obligandã delegationem non in tantum facere, quin pro tali obligatione introducendã, opus adhuc ſit approbatione Pontificiã, eò vel maximè, quòd omnia Concilia Generalia ſoleant à Summo Pontifice poſtulare Decretorum ſuorum confirmationem, veluti à Concilio quoque Tridentino *ſeſſ.* 25. in fine factum conſtat. Unde videtur evinci, quòd ipſamet etiam Concilia Generalia judicent, leges ſuas, ad obligationem toti Eccleſiæ inducendam, indigere adhuc approbatione Pontificiã.

3. De Concilio autoritate Papæ congregato, poſſet moveri difficultas; An ipſi per ſummum Pontificem poſſet fieri talis delegatio juridiſtinctionis ſuæ Pontificiæ, ut vi talis delegationis leges quæcumque ſtatuant, eo ipſo abſque ulteriori Pontificis approbatione ligarent univerſalem Eccleſiam? In quo equidem affirmat Salas *de Legib. diſp.* 8. ſeſt. 19. n. 92. Econtra negat Suarez *cit. lib. 4. cap. 6. in fine*, eò quòd leges Canonice obligantes totam Eccleſiam, proficiſci debeant à poteſtate, quæ in rebus ad mores pertinentibus errare non poſſit. Hæc autem poteſtas pendens à ſpeciali Spiritûs ſancti directione Pontifici promiſã, æquè non eſt delegabilis, atque poteſtas articulos fidei definiendi delegari non poſſit. Verùm Caſtopalaus *cit. punc.* 23. n. 30. videtur optimè diſtinxiſſe. Aliæ enim ſunt leges, quæ non tam ſunt poſitivæ conſtitutiones, quàm definitiones fidei, & conſiſtunt ex principijs tum revelatis, tum naturalibus deductæ: cujuſmodi cenſetur eſſe lex prohibens matrimonia evnuchorum, bigamiam, coitum vagum, mutuum dare ſub uluris, & fortè præſcriptionem rei malã fide poſſeſſæ. At eo ipſo, quòd aſſiſtentia Spiritûs ſancti ad ejuſmodi leges requiſita delegari nequeat, ſequitur, neque poteſtatem leges ejuſmodi ferendi eſſe à Pontifice delegabilem. Aliæ proinde leges ſunt per modum poſitivæ conſtitutionis, non niſi